

Простыя рэчы

Больш, чым словы

Сённяшняя размова з ноткамі настальгіі — пра музыку, сцэну, песні. Як гэта — быць аб'ектам увагі шматлікай публікі, задавальняць яе духоўныя і ментальныя запыты, генерыраваць ідэі, згадвае паэт, публіцыст Дзмітрый Радзівончык.

— Дзмітрый, раскажыце пра ваша музычнае мінулае, шлях да лідара рок-гурта. Што спрыяла такому захваленню, чаму вы сталі менавіта рок-спеваком?

— Гэтая цяга да творчасці жыве ўва мне з дзяцінства. Напэўна, не абышлося без генетыкі. Мой бацька таксама амаль на ўсіх фота з гармонікам у руках, быў актыўным удзельнікам мастацкай самадзейнасці.

Маё амплуа ў калектыве — саліст-фронтмен. Без прэтэнзій на лідарства. Хоць дадзеная пазіцыя патрабуе максімум харызмы і артыстычнасці. І нават наяўнасць музычных здольнасцей тут на другім месцы.

Я пісаў тэксты песень для некалькіх гродзенскіх гуртоў. Адночы стала зразумела, што правільна, выразна праартыкуляваць іх здольны толькі аўтар. Таму ў 1991 годзе ў калектыве, які атрымаў назву «Wake Up» («Прачніся»), я заняў месца каля мікрафона. Атрымалася пераканаўча, і захваленне расцягнулася на ўсё жыццё.

— Якія песні вы спявалі?

— Гэта была цяжкая музыка. У той жа час не пазбаўленая меладызму, вельмі багатая ў сэнсе эмоцый, вобразаў, асацыяцый. Кампазіцыі аўтарскія. Музыку для маіх тэкстаў ствараў таленавіты гітарыст Андрэй Абрамаў. Тэмы для песень падказвала жыццё. Але і мае асабістыя захваленні філасофіяй у іх можна заўважыць. Галоўнае — вечныя каштоўнасці ва ўмовах зменлівага свету.

— Вось вы спяваеце, нейкія энергіі праз вас шукаюць выйсце, гучаць апладысменты. Ці сапраўды існуе так званая зорная хвароба?

— Прайшлі дзесяцігоддзі з той пары. Але нават цяпер, калі выходжу на сцэну, адчуваю адказнасць: ты абавязаны здзіўляць, захопляць, прапаноўваць нешта такое, чаго пазбаўлены людзі, гатовыя цябе слухаць. Неабходна, каб тваё з'яўленне на сцэне было

апраўдана. Сцэна — сакральнае месца. Калі ўзышоў на яе, проста мусіш узбагаціць навакольны свет чымсьці новым і каштоўным.

Зорная хвароба... О, гэта і цяпер бяда многіх творчых людзей. У маладосці было прасцей. Зазнаўся — атрымаеш «у лоб».

— Як і дзе адбываліся рэпетыцыі, якая была атмасфера?

— Базы для рэпетыцый знаходзіліся ў навучальных установах, на прамысловых прадпрыемствах... Памятаю, як побач з маёй мікрафоннай стойкай знаходзіліся цыркулярная піла і велізарная куча пілавінны. Тым не менш атмасфера вельмі спрыяла творчасці. Мы былі маладыя і аднолькавыя ў памкненнях, жылі ў сваім маленькім свеце, дзе ўсім было вельмі камфортна.

90-я сталі часам сур'ёзных палітычных і эканамічных выпрабаванняў. А для самадзейнай рок-музыкі гэта быў час росквіту. Нам вельмі дапамагалі камсамольцы: праводзілі ў Гродне шматдзённыя рок-фестывалі, запрашалі калектывы з блізкага і далёкага замежжа. І мы паспелі сказаць сваё слова: запісалі некалькі альбомаў, выступалі дома і за мяжой, у горадзе і па раёнах.

Упэўнены, што менавіта захваленне творчасцю дапамагала нам перажываць цяжкасці. Не было інтэрнэту, але ўсё ж мы адчувалі сваю інтэграванасць у культуру ўсяго свету і гэтым натхняліся. Адзіным «гаджэтам» быў магнітафон...

— Калі на працягу немалого часу ідэя рок-гурта збірала разам людзей і яны рабілі нешта агульнае, значыць, праз іх шукалі выйсце творчых сілы. Цяпер, калі рок-гурта не існуе, у што сублімавалася тое, што вас злучала?

— Сумесная творчасць перарасла ў моцнае сяброўства. Хлопцы і сёння займаюцца музыкой, сталі ўдзельнікамі розных праектаў, эксперыментуюць са стылямі, хтосьці спрабуе падпрацоўваць музыкантам... Я пайшоў далей за ўсіх — у літаратуру, фактычна вярнуўся ў зыходную кропку. Але нешта важнае засталася. Непрыкметна для сябе імкнуся знайсці гармонію ва ўсім: у чалавечых адносінах, у гучанні слоў, у іх спалучэнні са справамі... Нездарма ў рускім прачытанні паняцце «рок» — не толькі мастацтва, але і лёс.

Гутарыла Таша ШПАКОЎСКАЯ

Дзмітрый Радзівончык — саліст гурта «Wake Up».